

De col·laboració

Parlant de Mutualitats

per JUS

Dr. B.—Benvingut; sou un xic tardaner.

Dr. A.—Calleu, home, que, tal i com estan avui les comunicacions a Barcelona, per fer quatre visites als extrems hom ocupa tot el dia. Menjeu a deshora, i vos veieu privat de tot esbarjo perquè sempre féu tard.

Dr. B.—Sí que és veritat que la nostra ciutat està malament de comunicacions, però, així i tot, quan hom es queixa com vós, senyal que seran més de quatre els clients malalts.

Dr. A.—No pas gaire més, perquè quan he sumat les hores emprades entre hospital i despatx i dispensaris gratuïts, poc temps resta per a les visites a domicili, i si d'aquest temps se'n passa les dues terceres parts en tramvia i a peu, gairebé no en queda d'hàbil. Tal i com està avui la nostra carrera, perquè hom pugui guanyar-se la vida, cal treballar de 12 a 16 hores diàries, i això, naturalment, desgasta i mata prematurament.

Dr. B.—Sóc de la vostra opinió en creure que l'exercici de la Medicina a la nostra ciutat requereix ésser millorat perquè els grans inconvenients que s'hi veuen ho reclamen, i un d'aquests remeis són les Mutualitats aquelles que el mes passat vos anunciava i amb els bons efectes de la qual vós no hi creïeu.

Dr. A.—I que malgrat i rumiar-hi durant molts dies no he pogut veure encara. Espero convèncer-me'n aquesta nit. Us escolto.

Dr. B.—La Mutualitat, en el sentit ampli de la paraula, té per objecte ajuntar l'esforç de tots per cobrir, en un moment donat, les necessitats d'uns quants; i una mutualitat per malaltia té per finalitat un organisme que cobreixi les necessitats en cas de malaltia dels mutualistes. S'entén, doncs, que les mutualitats són per a aquells l'economia dels quals no pot afrontar, sens perill de fallida, les despeses d'una malaltia curta o mitjana i menys les que reporta una operació o bé una invalidesa.

Dr. A.—D'acord; però ja hi veig una dificultat: com es pot controlar la potència econòmica i per tant el dret a ésser mutualista dels afiliats?

Dr. B.—Permeteu-me que no contesti tot seguit a les vostres objeccions sempre atinades, puix, sense un xic d'ordre en l'exposició, potser no reexiria a fer-vos avinent el que vull que compregueu.

Seguint el concepte anterior, afegiré que el sistematitzar i colectivitzar l'esforç econòmic contra la malaltia, converteix els associats en previsors dels seus futurs mals, essent des d'allavors solvents; i són solvents perquè llur economia els permet una petita despesa mensual, però no una de regular a l'any, ja que els seus ingressos són renyits amb l'estalvi perquè són mi-grats.

Dr. A.—Comprenc perfectament que l'encariment cada dia ascendent de la vida fa que les classes obrera i mitjana en part no puguin, amb prou feines i treballs, fer que els ingressos bastin a cobrir un pressupost migrat, però...

Dr. B.—Exacte i quan tenen la desgràcia de caure malalts, abans no criden el metge que hauran de pagar amb els diners d'anar a la plaça, fan mil provatures i, si no reïxen acuden al metge. Quan aquest moment arriba, uns acuden a la beneficència saltant per sobre de tots els gravíssims inconvenients que té; altres criden un metge particular al qual, a l'hora de pagar, uns li queden a deure, altres s'han d'empenyar i uns altres li paguen amb alguna pesseta que queda encara de la germandat X o Z que, durant el període agut de la malaltia, els ha passat un duro diari. I dic si sobra alguna pesseta perquè el natural, amb la escassetat dels remeis, és que no en sobra ni una.

Dr. A.—Exagereu un bon tros la nota pessimista, puix qui ha viscut només un xic la professió pot comprovar que molta gent, de la que